

tydning som Led i Retsplejen. Men paa den anden Side har vi jo unægtelig ikke nogen stærk Tro paa, at det nu eller i Fremtiden skulde lykkes at tilvejebringe en Retsreform uden Indførelse af Nævningssystemet. I saa Henseende næster jeg mig ved, hvad det højtærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) udtalte i Samlingen 1907—08, hvor det ærede Medlem henpegede paa, at Lovgivningsfaktorerne godt kan blive enige om at lade en Løfteparagraf, altsaa her Grundlovens § 74, hvile; men, føjede det ærede Medlem til, naar den fra en af Lovgivningsfaktorerne kræves opfyldt, saa savnes der Midler for de andre Faktorer til at sætte sig derimod. Her er det altsaa Folketinget, som med Styrke har krævet Grundlovens § 74 opfyldt. Naar altsaa det ærede 1ste kongevalgte Medlem, som dels i sin Egenskab af Indehaver af dette Tings første kongevalgte Mandat turde være særlig kaldet til at fungere som Bølgebryder mod den Springflod, der rejser sig af en for paa-gaaende Reformiver, og som dels i sin Egenskab af fremragende retslærd kan udtale sig med særlig Autoritet om dette Spørgsmaal, naar, gentager jeg, netop dette ærede Medlem hævder den Opfattelse, ja, saa staar det unægtelig for mig som ret givet, at der hverken nu eller i Fremtiden bliver Vej frem til en Retsreform udenom Nævningeinstitutionen. For adskillige Medlemmer af dette høje Ting vil Nævningeinstitutionen være en bedsk Pille. Hvad mig angaar, saa har jeg slugt den en Gang, idet jeg stemte i 1909 for Retsreformen, og som bekendt: Øvelse gør Mester. Men til de ærede Medlemmer, hvem det vil koste Overvindelse at acceptere Nævningeinstitutionen, vil jeg sige: adskilligt tyder paa, at man til den Side, altsaa til den politiske Side, hvor ogsaa jeg i det store og hele bor til Huse, turde gøre vel i at øve Resignationens Kunst og at træne sig i at sluge Kameler. Og hvad saa specielt angaar den Kamel, der nu præsenteres os i Nævningeinstitutionens Skikkelse, vil jeg henpege paa, at den Nævningekaldelsens Pukkel, hvormed Kamelen var udstyret ved Forslagets Forelæggelse i det andet høje Ting, er jo ved Behandlingen i Folketinget blevet fjernet, saaledes at nu præsenteres Kamelen os netop i den Skikkelse, som dette Ting tidligere har stillet som Vilkaar for overhovedet at ville indlade sig med den. Og er den i den Skikkelse tidligere to Gange blevet slugt heroppe, saa ser jeg ingen afgørende Hindring for, at ikke det samme

skulde kunne times den nu, hvor den paa ny præsenteres for os.

Hvad angaar de andre i Lovforslaget indførte Hovedprincipper, Anklageprincippet og Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, saa betragter mine Partifæller og jeg dem som afgjorte Forbedringer, altsaa som et betydende Fremskridt. Lad ogsaa være, at Retsvildfarelserne under det nu raadende System herhjemme neppe er saa overvættede mange og neppe saa himmelraabende, som det stundom gives Udseende af. Og lad ogsaa være, at der i det store og hele — jeg fæster mig ikke her ved de Undtagelser, der naturligvis forekommer — tilkommer vore Underrettsdommere Anerkendelse og Ros for den Objektivitet, Humanitet og for det Retsind, hvormed de har vidst at fungere i deres dobbelte Egenskab af anklagende eller i hvert Fald sigtende Politimyndighed og Dommermyndighed. Den Forhandling, vi nys har været Vidne til fandt Sted i det andet høje Ting, aflægger jo et Vidnesbyrd om, at Retsbetjentene anses som Folkets sande Venner, i hvert Fald vækker Tanken om en forestaaende Skilsmisse ubetinget Vemod i Sindet. Det ses, hvor nødtigt man skilles fra dem som Indhavere af de Embeder, de nu beklæder. Men med al Indrømmelse af den Hønnør, der efter min Opfattelse tilkommer vor Dommerstand, maa det jo erkendes, at vor nuværende Retsplejeordning hører en svunden Tid til og staar for Tur til hellere i Aar end til næste Aar at afløses af en tidssvarende Retsplejeordning. I Lovforslaget, saaledes som det var forelagt, var de nuværende 130 Retskredse med 132 Embeder for Dommere og Politimestre reducerede til 70 Kredse med 82 Dommere og 70 Politimestre, altsaa 152 saadanne Embedsmænd i alt. Det var 20 flere end nu. I Folketinget er det ændret til 83 Retskredse med 94 Dommere og 55 Politikredse, hvilket i alt giver 149 Embedsmænd eller 17 flere end efter den nuværende Ordning. Og selv om vi dertil lægger de 7, som naturligvis administrativt vil komme til, er det kun 24 Retsembedsmænd flere end nu. Dette Tal, maa jeg sige, tager sig efter min Opfattelse meget plausibelt ud. Den Side af Sagen, Forøgelsen af de paagældende Embedsmænds Antal, kan ikke vække nogen Betænkelighed hos mig, ligesom i det hele det Bekostningshensyn, der knytter sig til den Side af Sagen, synes mig absolut ikke at kunne være afgørende. Dette indrømmet, er der imidlertid to Spørgsmaal, som det forekommer mig maa